

lemmer og toppolitikere til at stille op, og det på trods af de fyrstelige vilkår, der åbenbart lokker dernede. Tænk også at få lov at sidde så mange timer i et fly og i lufthavne på farten fra det ene til det andet og overnatte i ensomme hotelværelser. Det må da være tillokkende. Men nej, det er det ikke. Agtelsen mangler og skader rekrutteringen af stærke kandidater og dermed den danske styrke i Parlamentet.

Nogle af medierne er destruktive i deres ensidige mistænkeliggørelse. Derved mishandler de det spæde europæiske demokrati, men det gør vi også selv, vi politikere. F.eks. dem, der har så travlt med at pudse egen glorie og udstille egen godhed på andres bekostning. Torben Lund må godt føle sig lidt truffet, også Pernille Frahm og Lone Dybkjær, men vi har jo alle en rem af huden.

Vi spiller med på det, fordi det er måden at komme i medierne på. For det seriøse arbejde har jo ingen interesse. Og så må vi profilere os på Parlamentets bekostning. Parlamentet er jo så fjernt, så man tror gerne det værste. Det er blevet yndlingsaversionen.

I dansk mytologi kommer det onde jo altid sydfra, tidligere var det Tyskland, nu er det EU og dettes Parlament, og det er altid de andre, der er skurkene, mens vi er de rene, der vil det gode. Men undskyld, Danmark må jo have været med til at bestemme det meste, også løn-niveauet i Kommissionen, som siger sparto til parlamentmedlemmernes, fordi det tog udgangspunkt i udenrigstjenesterne inklusive det danske.

I halvandet hundrede år har vi lukket os om os selv kulturelt og politisk og dyrket vor egen godhed og renhed. Lidenhedskomplekset har vi kompenseret for med forestillingen om Danmark som en åndelig og moralsk stormagt udvalgt af Herren til at dømme og fordømme især alt det dér sydpå og sydfra. Men det er jo blot endnu en udgave af janteloven i lyslevende live. Og Parlamentet er ikke det eneste offer. Det er os selv, der er ofre, ofre for den fordømmelse, der altid ligger i at bekræfte egne fordomme.

Jeg kan se alle fejlene i dette sælsomme eksperiment, som Parlamentet er. Jeg har været meget tæt på maskinrummet i huset dernede. Men det er jo også et utrolig lovende eksperiment med lyse perspektiver for et åbent samar-

bejde mellem demokratiske nationer, som verden aldrig har set mage til.

Lad os dog bruge den mulighed og investere talenter og stridslyst i at præge det og bidrage til, at det vinder styrke. Kritik er nødvendig, men uden agtelse og grundlæggende respekt for det politiske håndværk går det ikke.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Jeg bemærkede, at der blev blandet lidt partipolitik ind i denne her tale. Der blev sagt, at de Konservative stemte sådan.

Jeg synes egentlig, det er rimeligt, når vi står midt i en valgkamp, at hr. Bertel Haarder går herop og fortæller, hvordan de danske parlamentarikere stemte. Hvordan stemte alle de liberale? Var det ikke rimeligt at gøre opmærksom på: Hvem her i Danmark stemte for at rydde op, og hvem undlod at stemme eller stemte imod af de parlamentarikere, der er valgt her?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Mens jeg sad og hørte hr. Bertel Haarders indlæg, kom jeg til at tænke på, at det måske var meget nemmere for hr. Haarder bare at blive i Folketinget i stedet for at tage ned til det her skrækelige Parlament.

Men når han nu har det så skidt med alle de dårlige historier, der går, og at man ikke tager hensyn til det seriøse arbejde osv., vil jeg bare spørge hr. Bertel Haarder, om ikke han er enig i, at en af grundene til, at der faktisk er stor interesse for, hvad parlamentarikerne går rundt og foretager sig også i deres fritid med alle de penge, som de har skovlet til sig via diverse ordninger, er, at der ikke har været åbenhed om det, og at systemet simpelt hen fungerer så lukket, som det gør, og at der har været behov for, at der faktisk derfor er nogle journalister, der gudskelov graver lidt i tingene.

Det kan derimod godt kan være, hvis der var den fornødne åbenhed omkring tingene, hvis man lagde alt åbent frem, og hvis Parlamentet fungerede, som det skulle, at der var andre ting, man kunne interessere sig for. Er det derfor ikke Parlamentets egen skyld – og så kan hr. Bertel Haarder diskutere, hvordan flertallet har været, og hvordan der har været stemt – at der er den interesse bl.a. omkring de lukrative ordninger, der er for parlamentarikere?